

LUCINDA RILEY

KUOLEMA SISÄOPPILAITOKSESSA

BAZAR

LUCINDA RILEY

KUOLEMA SISÄOPPILAITOKSESSA

Suomentanut Tuukka Pekkanen

BAZAR

Copyright © Lucinda Riley, 2022
First published 2022 by Macmillan, an imprint of Pan Macmillan.

Suomenkielinen laitos © Tuukka Pekkanen ja Bazar Kustannus, 2023
Bazar Kustannus on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä

ISBN 978-952-376-719-5

Taitto: Jukka Iivarinen / Taittopalvelu Vitale
Painettu EU:ssa

Tämä romaani on omistettu kaikille niille,
jotka unelmoivat. Älkää koskaan luovuttako.
Älkää koskaan antako periksi.

LUCINDAN PERHE

Alkusanat

Hyvä lukija,

toivottavasti olet yhtä innoissasi kuin minä aloittaessasi Lucinda Rileyn uutta romaania. Kenties olet *Seitsemän sisarta* -sarjan innokas lukija ja odotat malttamattomana, että Lucinda kuljettaa sinut uuteen värikylläiseen maailmaan. Tai kenties hänen tuotantonsa on sinulle uutta, ja lupaus raikkaasta ja vastustamattoman vetovoimaisesta rikosromaanista kiehtoo sinua. Jälkimmäisessä tapauksessa minun on valitettavasti aloitettava lopusta saattaakseni kirjan, jonka ahmimista olet aloittamassa, laajempaan viitekehykseen. Niille, jotka eivät vielä tiedä, haluan kertoa, että Lucinda – äitini – menehtyi kesäkuun 11. päivänä vuonna 2021. Hän oli saanut ruokatorven syöpädiagnoosin jo vuonna 2017. Olen Lucindan vanhin poika, ja olemme tehneet kirjoitustyötä yhdessä – tähdennän heti, etten ole osallistunut tämän hankkeen toteuttamiseen. Olemme laatineet yhdessä suojelusenkeleitä käsittelevän lastenkirjasarjan. Siksi hänen suunnattoman kirjallisen perintönsä täydentämisen taakka lankeaa vastuulleni. Työn alla on *Seitsemän sisarta* -sarjan kahdeksannen ja viimeisen osan viimeistely.

Haluan nyt kertoa teoksen *Kuolema sisäoppilaitoksessa* syntytarinan. Ensinnäkin Lucinda kirjoitti kirjan jo vuonna 2006, vaikka sitä ei ole aikaisemmin julkaistu. Hänen nuorimpien lastensa aloitettua koulun hän kirjoitti kolme romaania, joille ei ollut kustantajaa. Kaksi niistä on sittemmin julkaistu ja saavuttanut suurmenestyksen: *Oliivipuu* (*The Olive Tree*, joka tunnetaan myös nimellä *Helena's Secret*), ja *Perhosten huone* (*The Butterfly Room*). Hänen aikomuksensa oli alun perinkin julkaista kolmas ja viimeinen näistä romaaneista, jota parhaillaan pitelet käsissäsi, saatettuaan päätökseen *Seitsemän sisarta* -sarjan.

Oliivipuun ja *Perhosten huoneen* tapauksessa Lucinda kirjoitti suuren osan kirjoista uudelleen, niin kuin kuka tahansa kirjailija palatessaan vanhan hankkeen pariin kymmenen vuoden tauon jälkeen. Tämän kirjan tapauksessa äidillä ei ollut sitä mahdollisuutta. Päätettyäni julkaista kirjan kohtasin siis pulman: Oliko minun asiani toimittaa, sovittaa ja päivittää tekstiä, niin kuin hän olisi halunnut tehdä? Pitkän miettimisen jälkeen päätin, että äidin äänen säilyttämisen pitää olla etusijalla. Siitä syystä olen pitäytynyt niin vähässä toimitustyössä kuin suinkin on ollut mahdollista.

Siten kaikki lukemasi on Lucindan tekstiä vuodelta 2006.

Äiti oli suunnattoman ylpeä tästä hankkeesta. Se on ainoa hänen kirjoittamansa rikosromaani, mutta uskolliset lukijat tunnistavat heti hänen verrattoman kykynsä kuvata kulloisenkin tapahtumapaikan tunnelmaa. On kenties lukijan kannalta kiinnostavaa kuulla, että kirjan kirjoittamisen aikaan perheemme asui niiden avariiden ja salaperäisten maisemien keskellä, joihin tarina sijoittuu. Lisäksi kirjassa esiintyvä norfolkilainen koulu perustuu varsin pitkälti kouluun, jota me – hänen lapsensa – kävimme. Onneksi voin

vakuuttaa, ettei asuntolamme käytävillä koskaan tapahtunut mitään yhtä dramaattista.

Niin kuin voi odottaa, menneisyyden kätkeyt salaisuudet vaikuttavat nykypäivän tapahtumiin tässäkin kirjassa, ja saamme nauttia Lucindalle tyypillisestä ylivertaisesta luonnekuvauksesta. Yhdyt varmasti mielipiteeseeni, että päähenkilön, komisario Jazz Hunterin ympärille voisi rakentaa oman kirjasarjansa.

Ehkä äiti olisi tehnytkin niin, toisessa elämässä.

Harry Whittaker, 2021

Esinäytös

St. Stephen'sin koulu, Norfolk

Tammikuu 2005

Hahmon noustessa portaita sisäoppilaitoksen viimeisen vuoden opiskelijoiden käytävään ei kuulunut muuta kuin ikivanhojen patterien kolinaa ja hurinaa. Nämä tehottomat valurautaiset vartijat olivat viidenkymmenen vuoden ajan pyrkineet kaikin voimin lämmittämään Fleet Housea ja siinä asuvia poikia. Käytävä oli kenkälaatikon kokoisten huoneiden labyrintti. Huoneita oli yksi jokaiselle pojalle.

Fleet House oli yksi St Stephen'sin koulun muodostavista kahdeksasta asuntolasta. Se oli saanut nimensä koulun rakentamisen aikaiselta rehtorilta sataviisikymmentä vuotta sitten. Nykyiset asukkaat tunsivat tämän ruman punatiilisen viktoriaanisen rakennuksen nimellä Lutikkalinna. Se oli muutettu oppilasasuntolaksi heti sodan jälkeen.

Fleet House oli rakennuksista viimeinen, jossa kipeästi kaivatut korjaustyöt olivat vielä tekemättä. Puolen vuoden sisällä käytävien, portaikkojen sekä oppilaiden makuusalien ja oleskelutilojen lattioista oli määrä poistaa repeillyt musta

linoleumipinta. Kellastuneet seinät oli tarkoitus tapetoida uudelleen virkistävällä kermanvalkoisella ja aikansa eläneet suihkutilat uudistaa kiiltävillä ruostumattomasta teräksestä valmistetuilla hanoilla ja suihkuilla sekä hohtavanvalkoisella laatoituksella niiden nykyajan vaativien vanhempien tyydyttämiseksi, jotka penäsivät lapsilleen mukavuudeltaan hotelliin verrattavia oppimisolosuhteita eivätkä hyväksyneet opinahjoksi mitä tahansa röttelöä.

Huoneen numero seitsemän ulkopuolella hahmo pysähtyi hetkeksi kuuntelemaan. Koska oli perjantai, tässä kerroksessa asuvat kahdeksan poikaa olivat luultavasti ilmoittaneet lähteneensä viettämään iltaa läheisen Folteshamin markkinakaupungin publiin, mutta varovaisuus ei siitä huolimatta ollut pahitteeksi. Kun mitään ei kuulunut, hahmo käänsi oven kahvaa ja meni sisään.

Suljettuaan oven varovasti ja sytytettyään valon hahmo tunsu melkein heti teini-ikäisten syvään pinttyneen tunkkaisen hajun, johon oli sekoittunut pesemättömiä sukkia, hikeä ja jyllääviä hormoneita. Tämä haju oli vuosien saatossa imeytynyt Fleet Housen syrjäisimpiinkin nurkkauksiin.

Hahmo värähti – haju toi mieleen tuskallisia muistoja – ja miltei kompastui alusvaatekasaan, joka oli heitetty huolimattomasti lattialle. Sitten hahmo otti käteensä kaksi valkoista tablettia, jotka asetettiin pojan yöpöydälle joka ilta, vaihtoi ne kahteen täsmälleen samanlaiseen tablettiin, kääntyi, sammutti valon ja poistui huoneesta.

Läheisessä portaikossa pieni pyjamaan sonnustautunut hahmo jähmettyi paikalleen kuullessaan lähestyviä askelia, pujahti kauhistuneena pieneen seinäsyvennykseen alemmalla porrastasanteella ja sulautui varjoihin. Jos joku saisi hänet kiinni kuljeksimasta rakennuksessa kymmeneltä

illalla, häntä rangaistaisiin, eikä hän kestänyt sinä iltana enää enempää rangaistuksia.

Siinä hän kyyhötti hievahtamatta pimeydessä sydän jyskyttäen ja silmät tiukasti kiinni, ikään kuin siitä olisi apua, ja kuunteli vain muutaman sentin päästä päänsä yläpuolelta kuuluvia askelia. Ne ohittivat hänet ja etääntyivät sitten. Mikä helpotus! Huojennuksesta väristen hahmo hiipi esiin piilopaikastaan, kiiruhti käytävää pitkin makuusaliinsa, meni sänkyyn ja tarkisti kellonajan herätyskellostaan. Hän tiesi, että saattoi käydä rauhassa nukkumaan vasta tunnin kuluttua. Hän veti peiton päänsä yli ja antoi vihdoin kyynelten virrata.

Noin tuntia myöhemmin Charlie Cavendish tuli huoneeseen numero seitsemän ja heittäytyi sängylleen.

Hän oli loukussa tässä paskalävässä, vaikka oli kahdeksantoista ja kellokin oli vasta yksitoista perjantai-iltana.

Piti vielä pahus vieköön herätä kirkkoonkin seitsemältä aamulla. Hän oli jäänyt pois jo kahdesti tämän lukukauden aikana, eikä hänellä ollut enää kertaakaan varaa tehdä niin. Hänet oli jo kerran passitettu Jonesin kansliaan sen typerän Millarin jutun takia. Jones oli uhannut erottamisella, jos Charlie ei parantaisi tapojaan, mutta oli inhottavaa, että hänet oli pakotettu ryhdistäytymään. Hänen isänsä oli tehnyt selväksi, ettei rahoittaisi välivuotta, ellei hän saisi riittävän hyvää todistusta ja loppututkimnon arvosanoja.

Ja se olisi pirunmoinen katastrofi.

Charlien isä ei muutenkaan hyväksynyt välivuotta. Mukavuudenhalu oli hänelle kauhistus, ja hän näki sielunsa silmin poikansa loikoilemassa jollakin hiekkarannalla Thaimaassa, luultavasti huumehöyryissä, eikä pitänyt

näkemästään lainkaan, varsinkaan jos joutui maksamaan lystin.

Vähän ennen lukukauden alkua Charlien tulevaisuudesta oli noussut ilmiriita. Hänen isänsä William Cavendish oli menestynyt lakimies Lontoossa, ja pojan seuraamista hänen jalanjäljissään oli pidetty aina itsestäänselvyytenä. Varttuessaan Charlie ei ollut juuri ajatellut koko asiaa.

Myöhäisteini-iässä hänelle oli pikku hiljaa alkanut valjeta, mitä häneltä odotettiin, selvästikin ottamatta lainkaan huomioon hänen omia toiveitaan.

Charlie näki itsensä yltiöpäisenä seikkailijana, eräänlaisena adrenaliinikauppijana, niin kuin hän itse sanoi, ja nautti saadessaan elää vaarallisesti. Ajatus elämästä Inner Templen tunkkaisessa lakimiesilmapiirissä sai hänet voimaan pahoin.

Lisäksi Charlien isän käsitys menestyksestä oli auttamattoman vanhanaikainen. Nykyään elämä oli täysin erilaista. Nykyään sai tehdä mitä halusi. Kaikkinainen kunniallisuuteen liittyvä paskapuhe kuului Charlien vanhempien sukupolveen.

Charlie halusi olla DJ ja katsella tanssilattialla liikeyviä kauniita puolialastomia naisia Ibizaalla. Niin. Sellaista elämän piti olla! Lisäksi DJ:nä saattoi ansaita kasoittain rahaa.

Vaikka eihän rahanpuutteesta muutenkaan koskaan tulisi vakavaa ongelmaa Charlien elämässä, ellei hänen naimaton viisikymmentäseitsemänvuotias enonsa sitten yhtäkkiä päättäisi ruveta tekemään lapsia. Muutoin Charlien oli nimittäin määrä periä sukutila, johon kuului useiden neliökilometrien kokoinen maatila-alue.

Charliella oli suunnitelmia myös tilan varalle. Hänen tarvitsi vain myydä muutama tuhat neliometriä rakennus-

alueeksi jollekin grynderille. Niin hän ansaitsisi helkkarinmoisen omaisuuden!

Ei ongelma ollut Charlien tuleva rahatilanne. Ongelma oli siinä, että juuri sillä hetkellä tiukkapipoisä piti kukkaronnyörejä käsissään.

Charlie oli nuori. Hän halusi pitää hauskaa.

Tällaiset ajatukset mielessään Charlie Cavendish kurottui hajamielisesti ottamaan kaksi tablettia, jotka oli ottanut joka ilta viisivuotiaasta lähtien, ja vesilasin, jonka asuntolan emäntä oli jättänyt häntä varten.

Charlie asetti tabletit kielelleen, otti suuren kulauksen vettä saadakseen ne alas ja laski lasin sitten yöpöydälle.

Kokonaiseen minuuttiin ei tapahtunut mitään, ja Charlie jatkoi huokaisten epäoikeudenmukaisen tilanteensa märehtimistä. Sitten hän tunsu ruumiinsa alkavan täristä melkein huomaamattomasti.

”Mitä helvettiä...?!”

Tärinä yltyi ja muuttui hallitsemattomaksi. Yhtäkkiä Charlie tunsu kurkkunsa kuristuvan umpeen. Hän joutui pakokauhun valtaan. Mistä oikein oli kysymys? Hänen onnistui hoiperrella henkeään haukkoen ovelle. Hän tarttui hädissään kahvaan, mutta ei saanut käännytyksi sitä ennen kuin lyyhistyi lattialle puoliksi tajuissaan käsi kurkulla ja suu vaahdossa. Hän kärsi hapenpuutteesta, kun tappava myrkkyy alkoi levitä hänen verenkiertoonsa ja tärkeimmät elimet lakkasivat vähitellen toimimasta. Sitten hän menetti suolistonsa hallinnan, ja vähä vähältä nuorukainen, joka oli ollut Charlie Cavendish, lakkasi olemasta.

St Stephen'sin koulun rehtori Robert Jones seisoi kädet taskussa – saman tavan noudattamisesta hän jatkuvasti moitti suojattejaan – ja tuijotti ulos kansliansa ikkunasta.

Alapuolella hän näki oppilaita kulkemassa koulun sisäpihan nurmen poikki tunneille ja pois tunneilta. Hänen käntensä olivat hiestä märät, ja sydän oli adrenaliinipurkauksen vaikutuksesta jyskyttänyt lakkaamatta onnettomuudesta lähtien.

Hän lähti ikkunan äärestä ja meni kirjoituspöytänsä ääreen. Pöydällä lojuivat koko ajan kasvava paperipino koskemattomana ja luettelo puhelinviesteistä, joihin oli vielä vastattava.

Rehtori Jones tarttui nenäliinaansa, pyyhki kaljun päälakensa ja huokaisi syvään.

Rehtori oli vastuussa sadoista teini-ikäisistä pojista ja tytöistä ja kohtasi väistämättä lukemattomia painajaismaisia tilanteita: huumeita, kiusaamista... ja näinä yhteisöoppilaitosjärjestelmän aikoina kaiken yllä häilyi koko ajan yksi pysäyttämätön haamu: seksi.

Niiden neljäntoista vuoden aikana, jotka Robert oli ollut St Stephen'sin koulun rehtori, hän oli joutunut

tekemisiin enemmän tai vähemmän niiden kaikkien kanssa.

Kaikki aiemmat kriisit kalpenivat kuitenkin sen rinnalla, mitä edellisenä perjantaina oli tapahtunut. Tämä oli rehtorin äärimmäinen painajainen: hänen vastuullaan olleen oppilaan kuolema.

Tällainen tapaus jos jokin pilasi koulun maineen perusteellisesti. Sillä, kuinka poika oli tosiasiassa kuollut, ei loppujen lopuksi ollut paljonkaan merkitystä. Robert näki sielunsa silmin lukemattomien lapsilleen sisäoppilaitosta etsivien vanhempien pyyhkivän St Stephen'sin pois luettelostaan.

Lohtua tarjosi se, että koulu oli pysynyt toiminnassa jo yli neljäsataa vuotta, ja käydessään arkistoja läpi Robert huomasi, että samanlaisia tragedioita oli koettu ennenkin. Kenties uusien opiskelijoiden määrä laskisi väliaikaisesti, mutta kyllä kai perjantain tapahtumat ennen pitkää unohuisivat.

Edellinen oppilaan kuolema oli sattunut vuonna 1979. Silloin kellarihuoneesta, jossa säilytettiin oppilaiden matkarakkuja, oli löytynyt poika kuolleenä. Hän oli hirttäytynyt katosta riippuvaan koukkuun sitomaansa nuoraan. Tapauksesta oli tullut osa koulun tarustoa. Lapsista oli hauskaa levittää tarinaa siitä, että pojan haamu kummitteli Fleet Housessa.

Nuori Rory Millarkin oli näyttänyt aivan aaveelta silloin, kun hänet oli löydetty jyskyttämästä ovea kellarissa, jonne hänet oli lukittu yöksi.

Charlie Cavendish, joka oli epäilemättä syyllinen, oli kiistänyt kaiken, niin kuin tavallista, ja mikä pahinta, oli vieläpä pitänyt tapahtumaa huvittavana. Robert Jones tunsu epämiellyttäviä väristyksiä pelkämästä ajatuksesta. Hän

toivoi, että kykenisi suremaan Charlien elämän ennen-aikaista päättymistä, mutta huomasi, ettei kyennyt.

Charliesta oli ollut harmia siitä lähtien, kun hän oli astunut sisään koulun ovesta. Ja nyt Robertin tulevaisuus oli vaakalaudalla pojan kuoleman vuoksi. Viidenkymmenen vuoden ikään ehdittyään hän oli alkanut odottaa neljän vuoden päässä tulevaisuudessa hämmöttävää siirtymistä eläkkeelle. Jos hän tämän tapauksen seurauksena joutuisi eroamaan, hänellä ei ollut paljonkaan toivoa saada uutta paikkaa muualta.

Edellisenä iltana pidetyssä johtokunnan hätäkokouksessa hän oli tarjoutunut eroamaan oma-aloitteisesti. Johtokunta oli kuitenkin seisonut rehtorinsa tukena.

Cavendishin kuoleman oli ollut onnettomuus... luonnollinen kuolema. Poika oli kuollut epilepsia-kohtaukseen.

Se oli Robertin ainoa toivonkipinä. Kunhan kuolemansyyntutkija toteaisi kuoleman luonnolliseksi, ja tiedotusvälineiden huomio pysyisi mahdollisimman vähäisenä, oli mahdollista minimoida vahingot.

Mutta ennen kuin se oli tehty, Robertin maine ja tulevaisuus olivat hiuskarvan varassa. Kuolemansyyntutkijan toimistosta oli luvattu soittaa sinä aamuna.

Puhelin pirisi korviaraastavasti Robertin pöydällä, ja hän painoi kaiuttimen nappulaa. ”Niin, Jenny?”

”Kuolemansyyntutkijan toimistosta soitetaan.”

”Yhdistä vain.”

”Onko rehtori Jones?”

”Puhelimessa.”

”Täällä on Malcolm Glenister, piirin kuolemansyyntutkija. Haluaisin keskustella Charlie Cavendishin eilen valmistuneesta ruumiinavauksesta.”

Robert nielaisi. ”Kaikin mokomin. Antakaa kuulua.”

VANGITSEVA RIKOSMYSTEERI NORFOLKIN SYDÄNMAILLA

Oppilas kuolee äkillisesti Fleet Housessa, pienessä St Stephenin sisäoppilaitoksessa Norfolkissa. Rehtori kutsuu koko kouluyhteisöä järkyttävää kuolemaa traagiseksi onnettomuudeksi. Paikalliset viranomaiset eivät kuitenkaan voi sulkea pois rikoksen mahdollisuutta, ja poliisi Jazmine ”Jazz” Hunter alkaa tutkia tapausta.

Yhdessä työparinsa, uskollisen ylikonstaapeli Alastair Milesin kanssa Jazz astuu suljettuun kouluyhteisöön, josta paljastuu uusia huolettavia piirteitä. Kuollut Charlie osoittautuu inhottavaksi kiusaajaksi, jonka lähipiirillä on ollut sekä motiivi että mahdollisuus hankkiutua hänestä eroon.

Kun lumi peittää maiseman, joutuu Jazz kohtaamaan myös omat henkilökohtaiset painajaisensa. Fleet House pitää sisällään salaisuuksia, jotka ovat synkempiä kuin Jazz olisi koskaan osannut aavistaakaan.

Lukijoiden rakastaman Lucinda Rileyn *Kuolema sisäoppilaitoksessa* on tunnelmallinen brittidekkari ja suuri lukuromaani, joka kietoo lukijan pauloihinsa vanhan kouluyhteisön kätkiessä sisälleen mysteerin jos toisenkin.

ISBN 978-952-376-719-5 • 84.2 • WWW.BAZARKUSTANNUS.FI

